

קולנוע

חיסמונת ראמו

מי רוקן את החשבון?

למה נסע מנהל החשבונות

ונטל עימו את הספרים?

שאלות שהתביישת לשאול

הפקה בינלאומית.

התעשייה הישראלית לא תשכח במהרה את סילווסטר סטאלונה, ואולי דווקא מוטב שתישכח אותו. להיות כוכב ולהיות שחקן. כך מסתבר. הם שני דברים שונים לפעמים. עובדה, כבר היו בישראל שחקנים ידועים כג'ון גילגוד ופיטר יוסטינוב; ראשיהם לא נערפו כמעט עליידי מסוקים, הטרוריסטים לא ניסו להתנקש בחייהם, והם לא היו זקוקים לאנשי יחסי-ציבור, שימצאו עליהם סיפורים מסמרי-שיער חדשות לבקרים. כבר היו בישראל הפקות ומפיקים, שטענו

שישראל מהימנה יותר ממארוקו, בטוחה יותר מאלג'יריה, וכי קיימים כאן צוותים טובים ושרותי-הפקה נאמנים, ואנשי-צוות, שמוכנים לעבוד יומם ולילה, שלא לפי תקנות האיגודים האמריקניים, או אף אלה הצרפתים, המומחים לשבועי-עבודה מקוצר.

היו שחקנים, שלא כרחו מהעיתונות המקומית כמחולירע, והיו מפיקים שהבטיחו לכוא שוב. כך, ג'ון קורמן, המפיק, שחזר לכאן כמה פעמים, וסידני פיורי, הבימאי, שעושה כאן כעת את נשור הברזל 2, ולמרבית הפלא, אף תחת גג אותה חברה קרולקו, שעשתה את ראמבו 3.

מסתבר כי יומיים אחרי סיום-הצילומים עזבו כל אנשי-ההפקה את הארץ למעט רואה החשבון שלהם, ג'ים דוידסון. נשאר בגפו כדי לסיים את הספרים, וראה זה פלא, ב־13 לדצמבר יצא גם הוא את ישראל, כשאינו כל ספרי-החשבונות, כולל בעברית, וטס ללוס-אנג'לס.

לעומת זאת, החשבון המשותף של ג'ון וראמבו 3, נשאר, לרובי יצחק קול, שניהל את ההפקה מצד ג'ון, ריק לחלוטין, ואילו שיקים, שנמסרו לאנשי-שרותים שונים, חזרו ללא כיסוי.

«אינני יודע אם היה זה במכוון או בשגגה», אומר יצחק קול, «קשה לי להבין מדוע הוא עזב מבלי להיפרד, ומדוע לקח איתו את הספרים. הרי אין לנו אפשרות לעקוב אחרי ההוצאות והחובות, שנשארו בתום ההפקה הענקית. האמת היא שאני מוועז — כבר 20 שנה שאני מלווה הפקות, וטרם ראיתי הפקה שעוזבת בצורה כזו».

באשר לחשבוני-השקלים המשותף, טוען קול, שלמעשה, הגובה היחיד, שהודרו לכסות את עצמו בזמן, היה מסדהכנסה. שלקח את כל המגיע לו, אף שקרולקו לא דאגה להעביר את הניכויים בזמן, כחוק.

בינתיים, משנודע לקול כי מנהל-החשבונות אכן העביר את כל הספרים עליידי שליח, ואילו המחשבים עוכבו בכורי-ביטחון בשדה-העופה, כנהוג, הוא הודרו וביקש שלא לאפשר יציאתם מן הארץ, בטענה, ששם אולי תתגלה הנהלת-החשבונות, שתאפשר לישראלים מעקב אחרי העניין כולו.

ומה אומרים בעלי-הבית בהוליווד? מטילים, כמובן, את האשמה על חברת ג'ון הישראלית. פיטר הופמן, נשיא קרולקו, טוען שהחברה השאירה בחשבון 250 אלף שקל לכיסוי השיקים, אך ממשלת ישראל החרימה את הכסף שג'ון לא שילמה בשעתו, לפי מה שהוסכם איתה. עוד טוען הופמן שג'ון מגיע היום עוד 840 אלף שקל מהחזרי מס-ערך מוסף, ולמעשה, הם חייבים לגו כסף».

בינתיים ממתנינים הכל להחלטת בית-הדין פט בעניין. יצחק קול טוען שהופמן הבטיח לו חגיגית כי ישלח לישראל אדם, שיסדיר סופית את כל העניין. ומה עם הטעם הרע שישאר מכך? אינו זה כליכך חשוב, שהרי ראמבו מעולם לא

חדר

חובה לראות:

תליאביב: הקיסר האחרון. ז'אן דה פלורם, מסאל נאקט, החנות מעבר לפינה, מגדל הדבורים, זקוף ת'אוזן, חכמת רחוב, לא יכולה בלי זה. **ירושלים:** הקיסר האחרון, החנות מעבר לפינה, מגדל הדבורים, ז'אן דה פלורם. **חיפה:** מסאל נאקט.

שישישבת / הקרנות מיוחדות:

*** **הנשף** (שישי, 14.30, פריז, תל-אביב) — 50 שנות היסטוריה במוסיקה ובתמונה. סרט יפהפה של אטורה סקולה.

*** **נדר הבוין** (שישי, 16.30, פריז, תל-אביב) — ילדים יפאנים משני קצות-היסולם החרבתי. מרנין.

מלאכים רוצים לרדת

מלאכים בשמי ברלין (לב, תל-אביב, גרמניה-צרפת) — מי שאוהב לאכול בצל ואינו מתייגע מלפנח אגוזים, זה הסרט בשבילו. השמות

החליפיים שלו — השמיים מעל ברלין וכנפי התשוקה — רומזים להיותו מסובך. ואומנם, לא רק שאי אפשר להבין בצפייה חד פעמית, ויש צורך לקלף את רבדיו כבצל, אלא שווים ונדרס מקשה על הצופה שבעתיים, בהשתייעו במשורר האוסטרי פטר האנדקה לכתובת תסריט עתיר-מלל עד לעיפה.

בראייה ראשונה זה מעצבן ומייגע להקשיב לרעיונות פילוסופיים בחרוזים כשהעניינים כמהות לשחרור, כדי שיוכלו לשבוע את התמונה. אבל אולי משום הפיתרון המופלא, שמצא ונדרס לגיבוריו כשהפך אותם למלאכים, קל להישבות בקיסמן של התמונות, האווירה ומיפגשי-המלל המרחף.

ואז מסתבר לך דבר נהדר — כלל לא נורא אם אינך מסוגל לעקוב אחרי המישפטים האינסופיים של האנדקה עד לקצה משמעותם. אתה אמילו יכול לדלג על כמה רעיונות, אבל אינך יכול שלא להבין את הליטוט של המלאכים המובטלים (ברונו גאנץ ואוטו סאנדר) לטעום מן החיים כפשוטם, ולהיות בני-תמותה, לפחות כדי להגשים אהבה ללוליינית-טראפז מקסימה (סולוויג דומרטין, חברת-לחיים של ונדרס), או להעריץ את פיטר («קולומבו») פולק, מלאך לשעבר, המשחק שחקן שמשחק בלש.

ברונו גאנץ וסולוויג דומרטין — אהובת המלאך

אין ספק, זהו סרט שהוא פיוט. שום דבר אינו עומד על הקרקע. לכל דמות ישנן הכנפיים, ההופכות אותה קצת תלושה, כמו חלום. כמו ציבועי השחור-לבן של רוב הסרט. זהו סרט-חלום ולא סרט-מציאות. וכמו שמלאכים הם תלושים, ושייכים לכל מקום, כך גם ברלין, החצוייה, שהיא גרמנית, ושאינה גרמנית כלל, וכה הרבה מלאכים מעופפים בה. והיא יפהפה בשחור-לבן, ומלאת תיקווה, כשהיא מצולמת בצבע.

איזה בליץ נחמד!

תיקווה ותהילה (דיזינגוף, תל-אביב, אנגליה) — ג'ון בורמן מת-חפש למישהו אחר — אולי אף ל-פליני במהופך. אין הוא זוכר מיפ-

לצות גדולות ומזוועות, כי אם יצורים קטנים וחמימים, אף שהתקופה שהוא בוחר להיזכר בה היא תקופת הבלץ בלונדון. אך אין זה מיקרה — בתקופה זו היה ילד, מין וודי אלן קטן, שראה את הכל דרך הפריזמה האישית שלו.

היום, אחרי שבורמן מקובל עלינו כבימאי האקולוגיה ואי-תניי-הטבע נגד האדם (יער האמרלד, זארדוס, אקסקאלבר), הוא מפתיע אותנו בסרט מסוג אחר. זוהי נוסטלגיה מימי המילחמה. האב יוצא לחזית, האם מתקשה להיפרד מילדיה וברגע האחרון היא נמלכת בדעתה, ובמקום לשלוח אותם לאוסטרליה הם נשארים איתה, בלונדון.

לילדים, שנשארו בלונדון, בתקופת ההפצצות, ושנהנו מחוץ-פש בלתי-מובגל, היתה זו מילחמה נחמדה — לימודים מוש-בתים, הפתעות, בדוגמת מרגל, הנוחתות בגינה, ובילויים אצל סבא וסבתא. בין דימעה לצחוק ממשיכים הילדים בעולם-הפלאות שלהם, שרק מתחדד נוכח המציאות של המילחמה. אין ספק, ישנן בסרט הרבה ציניות מישפחתיות, שבה האהבה אינה יודעת גבולות. ציניות שופעות חום, הומור ואנושיות, שקשה למצוא כמותן בסרטים אחרים. אולי יהיה קצת קשה לקבל את העובדה, אבל אין בסרט זכר לזוועות-

יאן בנן ושרה מיילס — חיים בעורף

המילחמה. קשה להשלים עם כך שבימאי בוגר מתעלם, כאילו במכוון, מכל מה שאירע במילחמה זו.

אבל יש לקחת בחשבון כי הסרט הוא מחווה לזיכרון טהור של ילד, שהיה מנוטרל לחלוטין מן הזוועות, וראה את ה-מילחמה בעליצות הבלתי-מובגלת של אנשים, שחיו בעורף. אפשר בהחלט להזהרות עם בורמן ועם שחקניו הנפלאים — החל משרה מיילס וכלה ביאן בנן.

מותחן קטן

נאדין (דקל, תל-אביב, ארצות-הברית) — כליכך הרבה מיקצוענים חתומים על הסרט — נסטור אלמני-דרוס, צלם מופלא, רוברט בנטון,

תסריטאי ובימאי מרתק, סם אויסטין, עורך מהימן ומיומן — והתוצאה היא אומנם, מיקצועית. מותחן, שבו הרבה קריצות חייכניות, אווירה וצבע משכנעים, אבל לא למעלה מזה. ומי בעצם מבקש משעתיים מברדות להיות תמיד חוויה חד-פעמית? אפשר בהחלט ללכת לקולנוע, לראות משהו קטן ולהפיק את ההנאה בהתאם. לניטימי.

ובכן, נאדין היא נערה בלונדית בת טכסאס. לא חכמה במיוחד, אבל אי אפשר להאשים אותה בטימטום מוחלט. היא גרושה, אך, למעשה, אינה יכולה להשתחרר מבעלה. מסוג אותם יחסי-נישואים, שבנטון אוהב להציג. העלילה מסתבכת כאשר נאדין מדגמנת בעירום ומנסה, מאוחר יותר, למחוק את עברה ולהחזיר אליה את הצילומים. בטעות היא לוקחת צילומים סודיים של פרויקט, העשוי להיות חומר-נפץ מוליטי, וכך, כמובן, היא חורצת את דינה ונדרפת על-ידי כל הגורמים האפשריים.

בשלב זה חוזר לתמונה הבעל לשעבר, ג'ף ברידג'ס, אחד השחקנים המקסימים בקולנוע האמריקאי. ברידג'ס היה מועמד לאוסקר לתפקיד-המישנה בהצגת הקולנוע האחרונה,

קים באסינגר וג'ף ברידג'ס — ההצלחה הגדולה

עיר שמנה, שערי שמיים, טרון, כנגד כל הסיכויים ועל חוד התער. לא כדאי לזכור במיוחד את הבוקר שאחרי.

באשר לקים באסינגר (נאדין) — זוהי שחקנית מעניינת מאוד, משום שהיא משתדלת לא להדגיש מדי את המראה הבלונדי-הסכסי שלה ולהגיש משהו מעבר לזה. במחזהו של סם שפרד שוטה לאהבה היא הצליחה, והיא עושה זאת גם כאן. לסיכום — בלי ציפיות מרובות זהו סרט מהנה.